

Fortunate Hobo

Een reisverslag van een 8795 kilometer lange reis rond
Europa zonder een cent op zak

Al mijn bezittingen zaten in deze rugzak

Fortunate Hobo

Een waargebeurd reis verslag van:
Shiva Traanman

Schrijver: Shiva Traanman
Coverontwerp: Shiva Traanman
ISBN: 9789402129342
© Shiva Traanman

Voor iedereen die vast zit in een levenspatroon die moeilijk doorbroken kan worden. Leef je droom en vergeet nooit dat de wereld je speeltuin is.

Ben je wel eens wakker geworden met het gevoel dat er iets mist in je leven. Ik had hier wel last van en erger nog het gebeurde regelmatig. Ik had net een 4 jarige relatie achter me gelaten en ik was helemaal overnieuw begonnen met het opbouwen van het leven. Ik had met mijn ex vriendin waar ik de relatie mee had verbroken een tattoo shop in het centrum van Arnhem en om de kosten te drukken woonden wij in de kelder van de tattoo shop. Douchen deden wij dan ook altijd bij vrienden. Omdat er geen relatie meer was maar we wel samen moesten werken is er gelukkig altijd een goede vriendschap blijven bestaan. Tevreden was ik echter verre weg niet. Het leek alsof ik alles had. Ik was weer een vrij mens en ik had een leuke eigen zaak met het werk wat ik altijd al wilde doen.

Waarom was ik niet tevreden met mijn leven en ben ik dat eigenlijk nooit geweest. Het idee dat ik al 25 jaar zoekende was beangstigde mij. Zou ik een persoon zijn die het nooit gaat weten en helemaal los gaat als hij in zijn midlifecrisis zit? Deze gedachten beangstigde mij regelmatig maar zoeken had geen zin. Ik was immers al zo lang opzoek naar wat ik wil en wie ik ben dat ik dat al lang had opgegeven. Als kind hebben wij altijd veel gereisd en was ik eigenlijk altijd wel ergens anders.

De gedachten naar dat concept deed mij altijd goed en ik had gedacht dat ik het in die hoek moest gaan vinden maar wat betekend dat. Reizen kost geld en hoe zou ik dit moeten doen? De eeuwige gedachten kronkels hielden mij voor jaren achtereen onder de duim en ik had geen idee hoe ik eraan kon ontkomen.

De dagelijkse sleur had mij overduidelijk in zijn greep en elke ochtend werd het vervelender om het bed uit te komen. Ik was niet depressief of verdrietig maar dat ik een andere weg moest gaan inslaan met mijn leven was me wel duidelijk. Op een gegeven moment leerde ik een meisje kennen waar ik hals over kop verliefd op ben geworden. Gelukkig was het wederzijds en al snel trokken we veel met elkaar op. We werden we steeds closer, al kreeg ik ook snel het idee dat dit meer van mijn kant af kwam dan die van haar. Op een gegeven moment kwam ik erachter dat ik overduidelijk niet toe was aan een nieuwe relatie, ik probeerde me met man en macht vast te klampen aan stukje vertrouwen wat ik de afgelopen 4 jaar heb gehad en juist nu zo heb gemist.

Omdat dit naar haar vermogen veel te snel ging ontstond er een wrijving tussen ons. Dit was niet op te lossen en in plaats van het inzien ging ik me soms ergeren aan haar afstandelijkheid. Ik wilde alleen niet loslaten want dat zou betekenen dat ik weer alleen was en ik wist maar een ding goed van mezelf. Alleen is niet mijn beste staat van zijn.

De relatie is nog een paar weken in stand gebleven maar de ergernis van mijn werk en haar school en dat we altijd druk waren speelde steeds meer parten. Als ik samen wil zijn met iemand dan ben ik samen met iemand. Altijd! De relatie die ik achter heb gelaten was hier een goed voorbeeld van. We woonden samen, we hadden de zelfde vrienden en boven alles werkten we samen. Wij waren 24/7 onlosmakelijk van elkaar en na 4 jaar wordt dit een deel van je zelf. Het opeens losgerukt worden van dit samenzijn maakt een mens eenzaam en eenzaam maakt een mens radeloos.

Na een goede week was het zelfs zo erg geworden dat we apart uitgingen van elkaar. Dit was voor haar normaal omdat zij behoefde had aan tijd met haar vriendinnen maar bij mij kwam dit er niet in. Ik was samen met iemand en dat betekende dat we samen uit gingen en al helemaal samen thuis kwamen.

Het idee om mijn leven om te gooien groeide en groeide steeds meer. Op ten duur had ik bedacht dat ik hier niets meer te zoeken had. De relatie was tot een eind gekomen en het werk kon me ook gestolen worden. Ik wilde back to basic. Geen stress, geen geld zorgen en alleen maar avontuur. Reizen dat is wat ik wilde. Ik begon klein met plannen maken in me hoofd en al snel kwam ik problemen tegen die ik lastig vond op te lossen. Hoeveel geld zou ik nodig hebben en hoe moet ik slapen onderweg. Dit waren de grootste van vele dingen waar ik tegenaan liep.

Hoe meer ik er over na dacht hoe meer ik in de knoop raakten, tot ik opeens een filmpje van mijn ouders toegestuurd kreeg. Het filmpje ging over een oude swami uit India genaamd Radhanath Swami die in de jaren 60 zonder geld van Europa naar India is gelift zonder een cent op zak. Ik was zeer geïnspireerd door hem en zijn verhalen die vaak zwaar en avontuurlijk waren spraken mij erg aan. Deze manier van reizen was nog niet echt in mij opgekomen en hier voelde ik me qua gedachtegang wel goed bij.

Het loste al mijn problemen op en snel ben ik gaan kijken wat er dan nodig was om daadwerkelijk op een zwervende manier de wereld rond te gaan. Een basis backpack met alle benodigde spullen was al snel te regelen. Ik had na al mijn wilde plannen alleen nog een probleem waar ik niets aan kon veranderen. Het was midden in de winter en ik had echt geen zin om te wachten tot de zomer zou gaan beginnen.

Ik had besloten dat ik zou vertrekken binnen 2 weken en wat er ook zou gebeuren ik zou me door niets en niemand van me pad af laten wijken. Ik had het gevoel dat ik iets drastisch moest gaan veranderen en wat ik ook deed dat gevoel werd met de dag groter.

In no time had ik een mooie rugzak gescoord en verzamelde ik steeds meer benodigdheden voor de reis. Kleding was een lastig punt want te veel is te zwaar en te weinig is te koud. Uiteindelijk had ik besloten 2 paar sokken mee te nemen en 2 paar onderbroeken. Ik had 1 lange broek en een korte broek mee. Ook had ik 2 T-shirts en een trui. Ik had ook een mooie dikke professionele jas gekocht die niet dik en zwaar was maar wel zeer warm.

Voor het slapen had ik bedacht dat ik een goede slaapzak zou halen en dit moest geen winterslaapzak zijn maar een zomerslaapzak die mooi licht zou zijn. Als ik met kleren aan in de slaapzak zou slapen zou het warm genoeg zijn en zou ik zo'n 2 kilo lichter uitkomen. Verder had ik kleine dingen mee zoals een naai setje en een zaklamp. Ook was natuurlijk touw, tyraps en duct tape niet weg te denken.

Toen ik alles verzameld had was ik naar me vriendin gegaan om het slechte nieuws te vertellen en te zeggen dat ik haar zou verlaten. Toen ik het verteld had was ze verdrietig dat de relatie oprukt ten einde kwam maar aan de andere kant vond ze het een mooi doel waar ik mee bezig was en ze zat dus wel met gemengde gevoelens. Al snel hadden we besloten om goede vrienden te blijven en ze wilde ook graag dat ik contact bleef houden tijdens mijn reis. Hier door ben ik gaan nadenken wat handig is om contact te houden, brieven schrijven is immers zo onhandig en het is alleen eenrichtingsverkeer.

Na goed nagedacht te hebben heb ik besloten mijn smartphone mee te nemen wegens 3 redenen. 1, ik kan via gratis wifi punten contact opnemen met de bewoonde wereld. 2, ik kan af en toe een mooie foto maken en 3 ik had offline wereld kaarten geïnstalleerd en op deze manier kan ik altijd zien zonder internet nodig te hebben waar ik mij bevond.

Voor de dag dat ik zou vertrekken was mijn “nu” ex vriendin jarig en ze vertelde mij dat het haar veel zou betekenen als ik nog langs zou komen. Na enig overleg zou ik langs komen en de nacht daar doorbrengen zodat ik vroeg vanaf haar huis kon vertrekken.

De volgende dag heb ik nog wat laatste spullen gehaald en heb ik al mijn geld wat ik overhad wat ongeveer 20 euro was bewaard voor een paar drankjes in de kroeg op de verjaardag vanavond. Voor ik het wist was het al weer 8 uur s avonds en was ik op weg met mijn zwaar bepakte tas en reis outfit naar een verjaardag van mijn ex.

De avond was heel gezellig en iedereen met wie ik sprak was erg benieuwd hoe mijn reis zou verlopen. Iedereen droomt ervan maar er zijn weinig mensen die daadwerkelijk de stap nemen, en zonder geld ook nog. Dat waren eigenlijk de woorden die ik het meeste te horen kreeg. Als snel liep de avond tot een eind en tot laat in de nacht hebben we na gepraat. Toen ik eindelijk naar bed kon was ik blij maar vooral zenuwachtig wat de toekomst zal brengen.

De verjaardag die tevens diende als afscheidsfeest

17 Maart 2012 07:10. Ik sloeg de rugzak op me rug en ik liep langzaam en een beetje ongemakkelijk van de veel te kleine en nauwe trappen af. Ze liep achter me aan en bij de voordeur gaven we elkaar een ongemakkelijke knuffel. Ik zie je snel weer, zei ik vluchtig en snel draaide ik me om en begon te lopen. Ik probeerde er alles aan om een groot dramatisch afscheid te voorkomen. Dat is toch nergens goed voor, en zal haar ook zeker niet ten goede doen. ik liep langzaam door het centrum van Arnhem naar de enige plek waarvan ik wist dat ik makkelijk en snel opgepikt zal worden bij de snelweg. dit is echter wel een wandeling van zo'n 2 uur, maar dat maakte me niet uit. Ik liep met opgeheven hoofd en ik was enthousiast en nieuwsgierig tegelijk.

Eindelijk was ik vrij en eindelijk mag ik mijn dromen waar maken. Maar waar zou ik terecht komen, en zou ik wel helemaal alleen kunnen leven zonder geld en hulp? Al snel besloot ik dat het piekeren mij niet veel goed deed en dat het ook zinloos is.

Ik ben onderweg en wat er ook mag gaan gebeuren, ik zal me pret niet onderdrukken door zinloze gedachtes die waarschijnlijk niets anders voorstellen dan een plastic tasje wat door de lucht zweefde door de wind.

Vrijheid, met een grote glimlach liep ik stevig door. Ik liep langzaam het centrum uit en stak een grote brug over. Al snel merkte ik dat het wandelen niet altijd even makkelijk is. Veel paden zijn niet bedoeld voor wandelende mensen en al helemaal niet richting de snelweg. Trap op trap af en zelfs stukken door bosjes moeten lopen omdat dat vaak meer dan een half uur scheelde van waar ik heen wou, was ik al snel moe.

Ik zetten mijn tas op een grote ronde betonnen buis en ik ging lekker in het zonnetje naast me tas zitten. Met een prachtig uitzicht op de Rijn en de IKEA in de verte was ik al weer snel tevreden. ik gooide een nieuw shaggy op me lip en droomde even weg wat er allemaal zal gaan gebeuren de komende dagen.

Na een korte rust pauze pakte ik me tas en zetten het weer op een wandelen. Het is nog een half uurtje en ik kan eindelijk me duim opsteken, ik kan nauwelijks mijn glimlach verbergen. Eenmaal aangekomen bij de oprit van de snelweg zet ik gehaast mijn tas neer.